

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director: Àlex Milian.

Coordinador: Jaume Monzó.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redac-*
ció), Gemma Aguilera, Lluís Bonada, Xevi Camprubí.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Vanesa
Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Álvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Tomàs Alcoverro (*Beirut*), Mònica
Bernabé (*Kabul*), Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscou*), Joan Canela (*Johannesburg*), Jordi Carreras
(*Nova York*), Macià Claramunt (*Castelló*), Miriam
Diez (*Ciutat del Vaticà*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*),
Erena Calvo (*Rabat*), Carlos G. Cano (*El Salvador*),
Ricard González (*Washington*), Joan Antoni Guerrero
(*Andorra*), Pere Habet (*Catalunya Nord*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Iris Mir (*Pequín*),
Jordi Mumburó (*Roma*), Federico Rivas (*Buenos Aires*),
Anna Sàez (*Lleida*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma
C. Serra (*Berlín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos,
Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva
Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: ACN, Agència Efe, Tina
Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta,
Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala,
Toni Payà, Jordi Play, Prats i Camps.

Disseny: Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Arenys de Munt

Democràcia contra feixisme. Aquest és el partit que es juga a Arenys de Munt (Maresme). Una volta convocat un referèndum (oficiós, sense validesa institucional i que esdevindrà tan representatiu com els arenyencs vulguen amb el seu nivell de participació) per part d'una entitat social, el Moviment Arenyenc per l'Autodeterminació, semblava impossible d'aturar una manifestació feixista convocada per la Falange a Arenys de Munt mateix, aquell dia 13 de setembre. Interior adduïa que era molt complicat de vetar la protesta de l'extrema dreta, per molt que la conseqüència lògica fora la visita d'un grapat –com menys, millor– d'eixebrats per espantar, empenyar i provocar aldarulls. Contra el feixisme declarat i provocador, és difícil d'actuar-hi.

En canvi, l'estat, per ordre del màxim representant de l'executiu, el president espanyol José Luís Rodríguez Zapatero, dóna ordres a l'advocacia de l'estat perquè miren de prohibir la convocatòria de referèndum plantejada per una associació que no té cap lligam amb l'Ajuntament d'Arenys de Munt, com a institució. L'únic que va fer el consistori fou votar a favor de facilitar la infraestructura de l'ajuntament perquè la consulta poguera tenir lloc en dependències municipals: onze dels tretze regidors d'Arenys van donar suport a aquesta moció. Una majoria més que absoluta va decidir de donar suport logístic a una iniciativa que ix de l'anomenada societat civil. Ara tota la maquinària de l'estat, des de la delegació del govern espanyol a Catalunya fins als advocats de l'estat, amb la participació activa del president espanyol –i vés a saber quants efectius més, entre forces de seguretat de l'estat, del servei d'intel·ligència o de funcionaris ministerials– es dedicaran a boicotar una consulta popular que ha sorgit espontàniament de la ciutadania per a demanar –pacíficament i ordenadament– l'opinió dels veïns sobre una qüestió política. Té sentit que es dediquen tants recursos públics –part dels quals aportats també pels arenyencs, com és lògic– a tancar la boca al poble? Això no és un acte de censura perpetrat sense cap vergonya? No és una falta de respecte a la població? No és un insult a la maduresa democràtica dels ciutadans, els d'Arenys i els d'arreu?

Potser caldrà recordar que, als Estats Units, quan es fan eleccions, ciutats i estats aprofiten l'avinentesa per fer consultes populars de tota mena, i ningú no fa escarafalls. De vegades els mitjans de comunicació es fan ressò de les més estranyes, aquelles tan concretes o extemporànies que fan riure, però això no vol dir res: cada vegada que és posat a prova, el sistema democràtic nord-americà dóna proves d'una salut de ferro i una fermesa envejables. Ací, en canvi, volen que la justícia emmordasse la democràcia. I, mentrestant, deixem que el feixisme es manifeste.

Als nostres lectors

Enguany fa 650 anys de la Generalitat i encara dura la lluita per la recuperació de l'autogovern que les institucions històriques van representar fa segles. Fem una ullada al començament del curs polític, especialment al Principat, on hom tem una resolució del recurs d'inconstitucionalitat presentat pel PP davant el Tribunal Constitucional contra l'Estatut. Això escalfa la tardor a Catalunya, on els més pessimistes preveuen una caiguda de fulles de la llei aprovada en referèndum.

Però també fem un repàs històric exhaustiu de les principals institucions equivalents a la Generalitat al País Valencià, a les Illes, a Andorra, a Catalunya Nord, a la Franja de Ponent i a l'Alguer. Amb entrevistes a Joan Lerma, Òscar Ribas i Ernest Benach, entre més.

Àlex Milian
amilian@eltemps.net